

LAPONIA TRIATHLON

Täispikk triatlon Rootsis, Gällivares – Laponia triathlon 7.07.2018 – esimese eestlasena maailma kõige põhjapoolsemal täispikal triatlon!

Arv 13 on vahel meis sisemist ebamugavust tekitanud. Kui eelmises töökohas, Päästeametis olin suurte andmemahatudega abielus, siis tuleb välja, et 13-ndal juhtub 2 korda rohkem õnnetusi, kui näiteks 27-ndal kuupäeval. See on üldine, statistiline ja keskmine jne, kuid pikas suures pildis NII ON! Loomulikult ei sega see arv lotovõitu saada

Kui eelmine pikk lõppes ilma igasuguse kõrvalise abita ja tõrgeteta isikliku rekordiga, siis uueks katseks kulus mitu aastat. 2017 olin taaskord valmis uuele katsele minema, mis oli tagantjärele hinnates kohe alguses ebaõnnestumisele määratud. Tavaline varustus ja 14-kraadine vesi ajab tavalise inimese kohe sauna tagasi. Täpselt nii ka 2017 juhtus. Juba 500 m järel oli selge, et ka sellel lühendatud distantsil seljasoleva vana, hõreda ülikonnaga lõpuni ei purjeta, sest iga sirutuse järel voolas uus karge jahe hoovus keha ümbert läbi. Nägu enam vette panna ei kannatanud. Umbes kilomeetri juures tegid rusikas käed veel lihtsalt midagi tasakaalu hoidmiseks ja konnajakalad püüdsid cm kaupa edasi aidata. Esimese splitiaja sain kirja, et suuremast DNS häbist pääseda, aga ei enam. See oli siis 13. katse triatloni täispikal rajal. Kas nimetada uus katse nüüd 14-ks või, kuna tehtud on ikkagi 12, siis on see uuesti 13, võib igaüks ise otsustada. Mina nimetan selle 13-nda teiseks katseks.

Uus sportlikum seltskond Keilas ja töötu staatus on andnud, võrreldes vahepealse perioodiga, uut hoogu sportlikule eluviisile ning täispikk (3,8/180/42,2) on alati parajalt hull ja samas ikkagi tehtav asi. Täispika edukaks tegemiseks oleks alati tunde rohkem vaja, kuid mingid arengud ikkagi aasta sees toimusid ja läbimise koha peal muresid ei prognoosinud. Parimaks jäi kevadise Rabajooksu lõpp 30 seas ja maikuus Sakus 10 km ligi 40 minutiga. Kell pakkus, et tegelikult oli ikkagi aeg alla 40 minuti, kuid suurusjärg jäab ikkagi samaks. Kas selle pealt mingil lõigul võiks aegasid parandada, tundus muidugi kahtlane. Planeerisime ka üritusele ajamõõtmise mitmest punktist, millega oli vaja kaasata rohkem intelligentsi raja äärde. Sõpradest õnnestus ära rääkida: Henri Vennikas ajamõõtmise pealikuks ja Nikita Tšerednitsenko täiendavaid andmeid rajalt koguma. Appi tulid neile Mare Padu, Neeme-Rain Velleste. Lisaks kaasas abiks, iluks, kogemuse saamiseks ja maailma nägemiseks „putukad“ Triinu ja Toomas Paejärv.

Kahe eesmärgi täitmisel ongi korraga laual ajamõõtmise tehnilised detailid ja võistlusemotsioonid selliselt nagu need just värskelt vaimu mõjutavad.

Seekord planeerisime sõidu lühemalt, et suurema seltskonnaga majutusele kogukulusid vähendada, õist sõitu vältida ning startisime Gällivare poole kolmapäeva hommikul. Läänsisatamast 1000 km põhja poole lubas kohalejõudmiseks planeerida hilisõhtuse aja ja ajavahe andis boonuseks varuajaks veel ühe tunni. Mida kaugemale jõuda suvisel ajal, seda ähmasemaks öö mõiste muutub ja algul on natuke hämar, aga üleval on ikkagi piisavalt valge, et valgustamisega seotud muresid mitte mõista ning silm

on harjunud kinni minema ikka siis, kui pimedaks läheb. Sisuliselt magamise peale ei oska selles kontekstis eriti mõelda. Pigem meenutab see lõunauinakuid.

Neljapäevaks planeerisime kohalikule sprinditriatlonile ajamõõtmise ja Nikita võistluse. Eelmisel korral oli seal teemaks elekter, sest igaüks lisas oma aparaadid, kuhu tundus ja pillimehed tõmbasid lahkudes lihtsalt kuskilt lahti ja ütlesid: „Sorry.“ Samuti sai vahepeal generaatorist kütus otsa, mida juhtus ka sel korral. Seega püüdsime tagada varuvoolud oma autodest. Seltskonna üllatuseks saime selgemaks, mis mees on Henri tegelikult – sügavahingeline tehnikamees. Elektri täienduseks lükkas Ta pakutud autoadapteri tagasi ning avas Avensisel seest küljeluugi, kus kilovatine adapter välja paistis. Vabandasin viisakalt ja võtsin järgmise tegevuse. Hiljem selgus, et on päris vähe asju, mida Henril kaasas ei olnud.

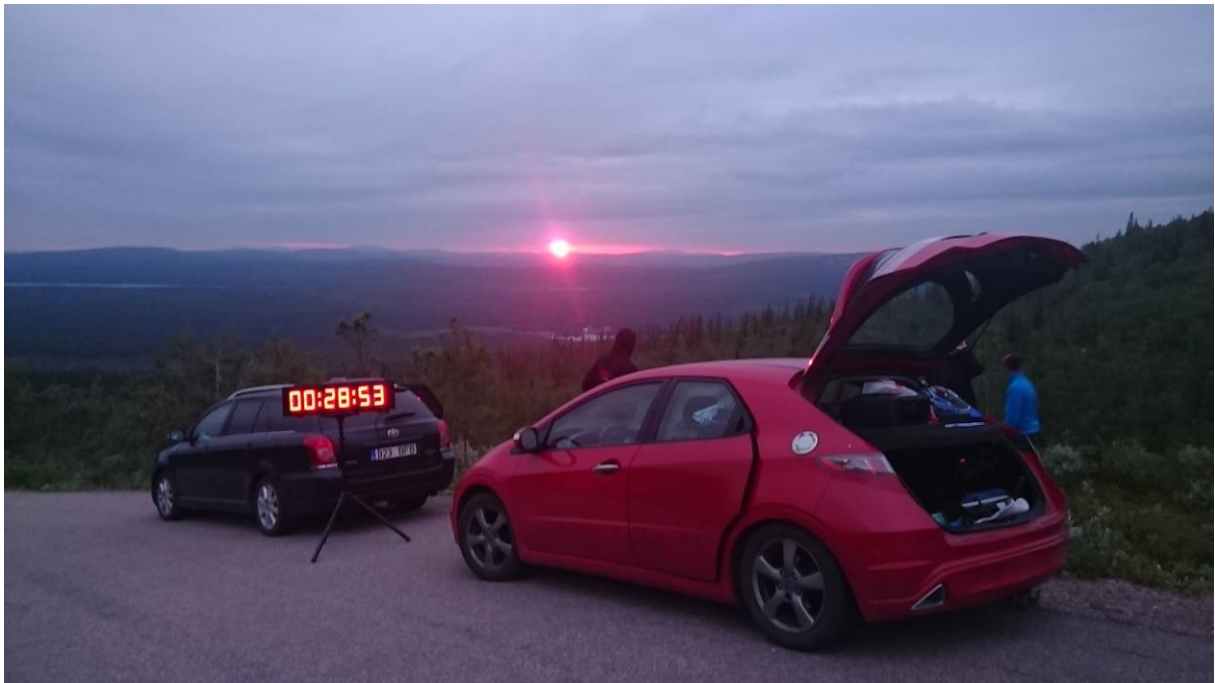
Nagu tavaliselt kombeks, et ükskõik kui vara kohale minna, läheb stardieelsel tunnil alati kiireks. Usun, et oleksin saanud paremini planeerida. Paar kiiremat liigutust – Nikita starti, juhtmed, kaamerad, repiiterite ühendused, paberid ja pliiatsid ning 10 minutit jäi ülegi.

Teadsime, et Nikita on eriti väle jooksurajal, aga tuulessõit võib olukorra tagasõitja kasuks kallutada. Ujumise vahe oli teisega 23 s, kuid vahetusalas sulas see nii ära, et 15 s tuli veel puudugi. Rattarajalt tuli Nikita tagasi napi 20 s eduga Joel Olaffsoni ees, kuid Nikital oli vaja ratas kaugemale viia ja siis uuesti välja joosta. Joel sai selle arvelt samuti väikese boonuse ning jooksmas läks Nikita vaid 5 s enne. Ka kolmas mees Pontus Sourra oli väge täis, kui 30 s hiljem mõlemale järele üritas söösta. Sõjasaagiks tuli selle eest Joeli kinnipüüdmine, kuid mägisel rajal on ka treenitud kehadel raske alla 4 min/km kohta joosta. Lõpptulemuseks kujunes Nikitale võit enam kui 2-minutilise eduga Pontuse ees. Nüüd pidime õhtused tegevused edasi lükkama, sest autasustamisele pidime samuti minema, et suursportlasel jalg ei väriseks ja laval ei minestaks, kui rootsi keeles peaks hakkama tänukõnet pidama. Saame suurema aplausiga ja lärmiga ebamugavad hetked summutada.

Sprindidistantsi video: https://youtu.be/65M_PhQPAwQ

Tulemused: <https://my3.raceresult.com/102192/results?lang=en>

Kuna mäed on tasasemaarahvale eksootika, siis otsisime ikka võimalust, kuskile ronimiseks. Autasustamise järel oligi hetk, et lähimat tippu uudistama minna. Kui eelmisel aastal olid põhjapoolsemad küljed veel valgete lumelaikudega kaetud, siis seekord oli lumi vaid üksikutes kohtades kaugemal. Nautisime vaateid ja leidsime teeäärsel mäeküljel tuulevarjulisema paiga väikeseks piknikuks. Kuna pime aeg puudub, siis peab rangelt jälgima, et midagi olulist maha ei magaks, sest homme tuleb meie mõistes aasta pärast. Kontrolliks panime kaasasoleva kella taustaks käima.

Siis läks lollil(del) (ma ei tea, kas keegi veel nii tundis) naljakaks. Mõned inimesed viitsivad, saavad, oskavad, tahavad ja valmistuvad reisideks korralikult, teised panevad hambaharja rinnataskusse ja mõtlevad, et peaks ju saama hakkama küll. Sealjuures jääb see ainuke asigi kasutamata. Kuuludes suures osas viimaste sekka, kes olme pärast ei muretse, sain vaid imestada. Henril ei olnud kaasas suvaline ühekordne grill, vaid korralik, väike, reisipakendis jne väike tubli asi + korralik süsi. Süütamiseks midagi. Kas leegiheitja sobib? Väike, aga äge, check. Millegagi toitu lõigata – vbl mõni nuga universaalriista seest – vastupidi korralikud noad, suured ja väiksed. Lõikealused, kandikud, + veel köögikraami. Küll oleks hea mõnda maitseainet veel lisada, õli salatile – ei noh, loomulikult olemas väiksed pudelid, topsid, erinevate ainetega, mitte lennujaamast taskusse jäänud mg-ne soolapakk. Autost paistis veel tööriistu ja võib vaid püüda kujutada, mis olukordadeks Henril Avensis oli ette valmistatud. Nagu tippspetsialistile kohane, respect! Nautisime maitsvat sooja ja külma toitu ning vastu hommikut jõudsime kummalegi silmale veel natuke und ka pakkuda.

Võistluseelne päev kulus viimaseks ettevalmistuseks ajamõõtmisele ja ega ärevus magada ei lasknud – sai lihtsalt proovitud autos korra ennast lõdvaks lasta, ei enam.

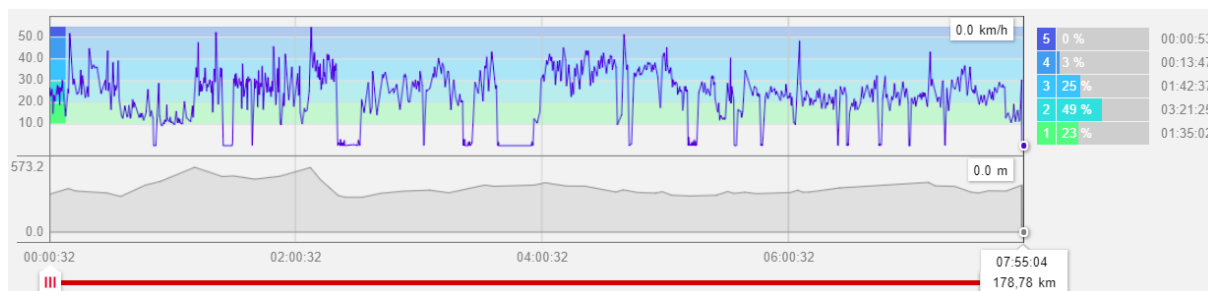
Päike läks tasapisi puulatvade taha ja ametlikult algas öö. Lapsed – Toomas ja Triinu mängisid rannamänge olemasolevate vahenditega. Piirkonnas on rohkelt loomi, erti põhjapõtru, mida me küll ise väga suurel hulgal ei trehvanud, aga mõned siiski leidsid.

Vee temperatuuriks pakuti seekord 15 kraadi. Soojem oli küll. Kui eelmisel korral oli lumi kõrvalolevate mägede külgedelt veel suures osas sulamata, siis sel korral olid vaid üksikud ruutmeetrid veel alles. Samuti oli mälestuseks juba käega katsudes selline terav külm, mitte lihtsalt külm. Hinnanguliselt võiks pakkuda, et eelmisel korral oli pigem 13 ja sel korral 14, sest eesmärk on ikka soojemat näidata ja vbl mõõdetakse pinna pealt..... Vaadates tagasi varasemate kordade peale, kui on võisteldud 16-kraadises vees ilma erivarustuse- ja probleemideta, siis Laponias on ikkagi kõik grammijagu põhjamaisem. Võtsin veel entusiastikult ette natuke harjuda ja nägu kasta ning tegin kaks-kolmsada meetrit nõ soojenduseks ka. Siis see algas – südaöö, kell näitas mitte midagi ehk nullid ees ja start. Ei hakanud kedagi ootama ja panin omas rütmis minema. Jällegi sain paarsada meetrit liidrirolli nautida

ja siis hakkasid hülged ja pingviinid tasakesi mööda libisema. Üldiselt oli olemine korraliku kolme peal, aga aeg-ajalt pidi ikka näo veest välja tõstma. Külma ajas ikkagi hingeldama ning tuli lisa võtta. Teine ring sujus ehk kõige paremini, kui sai kõige pikemad lõigud järjest kroolis liigutud. Alguse kõige pikem lõik oli vastu harjumatu lainet, aga see oli kannatatav ning kolmanda ringi raskema lõigu lõpuks oli sees kindlustunne, et ujumisega saame täna ühele poole. Vahetusalas unustasin mudugi soojendusvesti alla ning tuli ennast uuesti paljaks kiskuda. Sellele vaatamata tuli ikkagi kiireim vahetusala aeg – mida see ülejäänud rahvas seal küll tegi? Küllap külma vastu on teadajamatel rohkem tegevust?!

Rattasõit oli algul km + kruusastel kergliiklusteedel ja siis jätkus maantee ja algas esimene 35 km tõus märke. Nii korraldaja kui kella andmed ütlevad, et tõusta tuli 300-lt 600-le. Siledamaamehele oli see niisamagi paras pingutus. Püüdsin võtta rahulikult, tarvitada jooki ja nautida präänikut, aga järsemad nukid nõudsid ikkagi esimest käiku ja sadulast püsti tugevat surumist kuidagi harjumatult pikalt. Uus tunne oli jätkuvalt see, et ka kergel koormusel liikumine ajas tugevalt hingeldama ning mida kõrgemale jõudsin, seda tugevamaks muutus küljetuul ning üleval väideti temperatuuriks +1...+2 kraadi. Allatulek ei olnud samuti lihtne. Kas lõdisesin sedavõrd tugevalt ise või tagus tugev küljekas jalaga vastu esiratast, aga üle 40 km/h hakkas ratas vibama ning suurem kiirus näis punast joont ületavat ning sahisestin tasakesi mäge raisates alla nagu mõni esimest korda sõitev eit. Mis teha – seifiti fööst! All tegin ajamõõtjate juures väikse peatuse ja sättisime paar asja ilusamaks. Esimene loop 70 km tehtud võiks juba suure tüki tehtuks lugeda, kui oli oodata siledal asfaldil laugelt laskumist ja kõva taganttuult. Seekord jäi ka see lotovõit välja võtmata. Kui eelmisel öhtul sõitsime sealt kerges taganttuules ligi 50-ga, siis võistluse ajal jäi sellest vaevalt 40 järele. Jätkuvalt oli sigakülm ja vähimigi pingutus lõi kohe kuskilt mingid kaitsmed välja. 100 km juures oli taaskord võimalus ajamõõtjate seltskonnas autos korra silm kinni lasta, sest uneaeg ja külm kokku olid üheskoos vägisi võistlusvaimu känseldamas. Pikalt olla ei lastud: „kõik on läinud ja me peame hakkama minema,“ kostis peagi käskiv hää. Polnud valikud, tuli edasi veereda. Enam ei olnud võimalik võistelda teiste ega ajaga. Üle jäid ainult kilomeetrid, mida alla lugeda. 50 km allatuult tekitas hirmu, et kuidas peaks seda teed varsti tagasi saama. Ega see lihtne ei olnud. Kaitsmed pildusid sädemeid alumises ja ülemises kilbis korraga ja eraldi. Ükski reguleerimine, toite peale ja maha keeramine ei parandanud näitusid. Ühtegi hinge eriti rajal ei olnud, kui just paar viimast naisvõistlejat välja arvata ja kahes kohas ristmikul toimkonna liige. Ei mingit joogilauda, meie mõistes metsavahet ega muud leevendavat teenust. Ainult lauge tõus ja otse pasunasse lõikav tuul, mida lühikesed männijupid ka ametliku metsamassiivina ei suutnud lahjendada. Ainsaks sõbraks olid vändad, sest mingit abi enne lõppu keegi ei pakkunud. Lihtsalt kannatad ja liigud. Lõpupõnnistuseks enne lõppu pakuti viimasel kahel km-l veel suusastaadionile tõusu. Ka see ei andnud mingit sooja. Pidevalt oli tahtmine pooleli jätta. Viimastel rattakilomeetritel arvasin, et kell on vbl juba keskpäeva kandis ja kui aega ei jõua, siis on mõistlik pooleli jätta. Kokku kulus sellele asjale eelkirjeldatud viisil üle 8 tunni. Graafikult on kenasti näha 15 seismajäämist, millest 2 on pikka.

Cycling
Saturday, Jul 7, 2018 02:41 | Polar M400

08:12:37
Duration

A B 178.79 km
Distance

3149 kcal
Calories

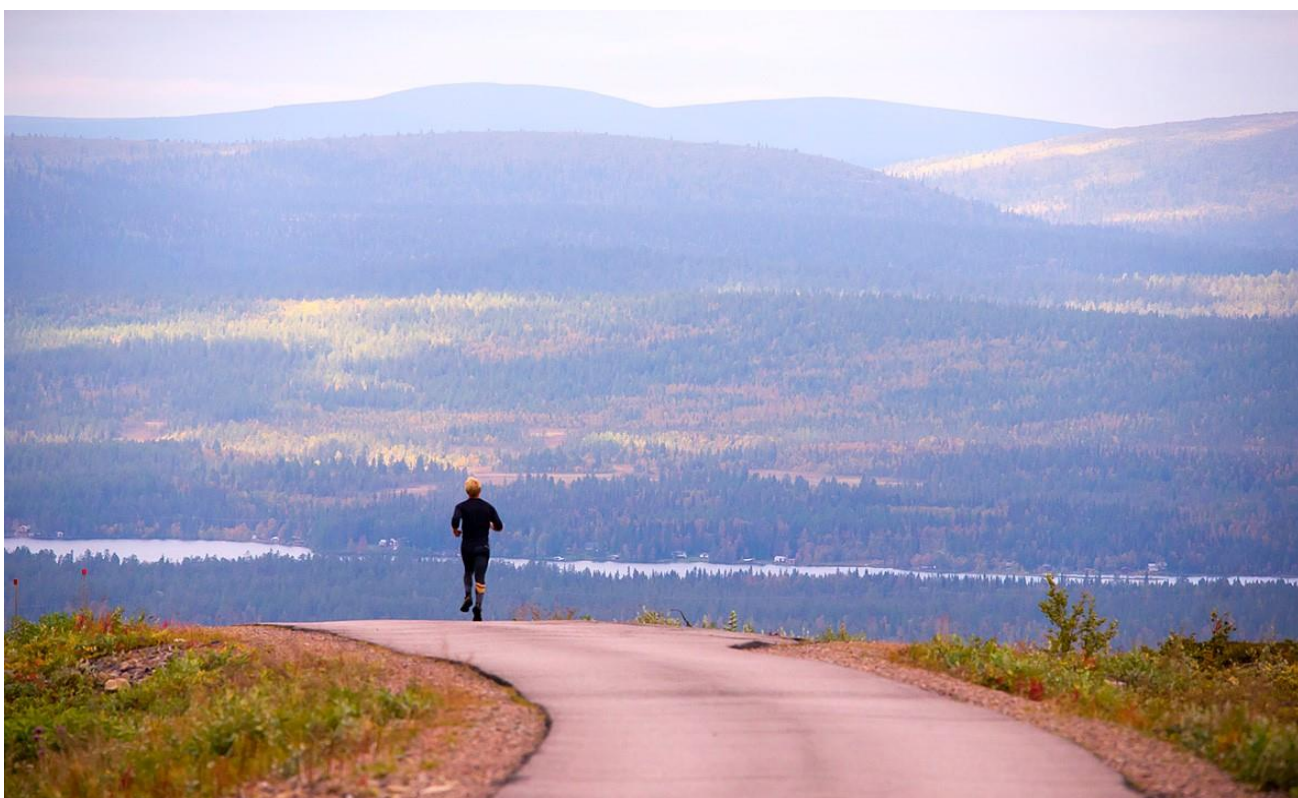

Kell näitas kümnendat hommikutundi ja kõvemad tegijad olid juba lõpetamas. See tähendas, et jooksmiseks/jalutamiseks on piisavalt aega ja kindla tõuke jätkamiseks sain Henri suust, vihjega, et nüüd veel väike jooksuring peale ja tehtud ongi. See nagu andis julgust, et kõik on korras, elu läheb puldis ilma minuta kenasti edasi ja rohkem vabandusi venitamiseks ei näinud olevat. Logisin rattaprogrammist välja ja jooksuäppi sisse ning liikuma. Jooksmise peale isegi ei mõelnud. Mõte oli kuidagi liikuma ja sooja saada. Tagantjärele oleks rajaprofiil seda ju võinud pakkuda. Eelmisest aastast oli meeles, et jooksurada oli asfaldil ja laugelt künklik ja eeldasin, et mõne tõusujupi võib ju kõndida vajadusel. Sisuliselt oli vastupidi - sai mõnel laskumisel väikese lõigu joosta.

Esimesed 4 km olid järskude tõusude ja laskumistega, natuke Nõmme suusarada meenutav, kuid lauget osa oli ehk mõnekümne meetri jagu laskumiste põhjas ja tõusude tippudes.

Paari km pärast proovisin mõnel laugemal laskumisel mingit sõrgisammu teha, mis tähendas mõnekümnemeetriseid „sprinte“ 7-8 min/km. Siis oli ajamõõdupunkt ja kokku kulus nelja km peale ligi 40 minutit. Head sõbrad: coca-cola ja krõpsud olid vanas headuses. Seejärel ootas 6 km pidevat tõusu, milles oli järsemaid kohti ja laugemat osa, kuid kõik oli tõusvas joones.

Viimane km oli singlirajal, kivide vahel. Lagedal mäeküljel muutus tuul taaskord lõikavalt külmaks ja vastikuks. Samuti tõusis rada pilve sisse ja nähtavuseks jäe vbl kuni paarkümmend meetrit. Enne singlirada pakuti taaskord maitsvat ja ebatervislikku ning siis edasi teadmatusse. Sörgid ja kõnnid, sörgid ja kõnnid ning pole uduaimugi, kaugel oled või kuna mingi märk peaks mingit suunamuutust pakkuma. Vahepeal tuli keegi vastu ja tervitas, kuid info mõttes ei pakkunud see midagi. Just siis, kui tuule vastikusnäit ja teadmatuse graafikud oli maksimaalsetele väärtustele lähenemas, tulid pilvest nähtavale rõõmsad inimesed, kes korralikes talveriietes sooja jooki ja muud ebatervislikku pakkusid, pilti tegid, numbri kirja panid ja sellega oli 30-sekundipidu taaskord läbi.

Nüüd oli vähemalt mingi idee, kui pikk see lõik on. Tuul oli jätkuvalt vastikuse etalon, kuid mida allapoole jõudsin, seda nõrgemaks ilid ikkagi muutusid. Püüdsin võimalusel ikkagi sõrgisamme vahele teha ja kokku kuluski 12 km läbimiseks 1:40. Nüüd näitas rada maantee peale. Eeldasin, et nüüd on raskem osa läbi ja mäe alla jõudes näitas teejuhataja, et mine siit km mööda maanteed ja siis keera paremale. Oligi km sirget ja silt näitas kenasti metsapoole kruusateel. Mõtlesin, et pole viga ja tuul oli juba täiesti olematu. 500 m kruusateed ja siis metsalangendikul liivane laiend ning rajaviit näitab vasakule. Vasakul oli muidugi mitu metsarada, kuhu võiks suunduda. Valisin tunde järgi kõige suurema. Suurem oli valitud rada siiski ainult esimesed 10 m, seejärel algas singel – haagid, suured kivid ja väiksed kivid, juurikad, voolavast veest uuristatud kraavid jne – kõike seda kiirelt vahelduvas kujunduses.

Umbes 15-20 minuti pärast läks olemine taaskord ebamugavaks, sest ühtegi rajamärgistusele sarnast elementi silma ei hakanud. Singlilt eraldusid vahel väiksemad metsarajad ja hirm, et vbl panin kuskil valesti, aina süvenes. Mingi hetk hiljem keset üksindust hüppas põõsa tagant ette taaskord joogilaud koos kõige ebatervislikuga. Rõõmus vanadaamidepaar jagas ergutust, toppisin põsed punni ja lonkisin edasi. Lonkisin tunde järgi mööda suuremat teed, kuni tee ühtäkki täiesti otsa sai. Raiesmik ja selle kohal elektriliin ning ei enam. Ühtegi rajamärgistuse sarnast asja ei leidunud. Kohalik mees oleks teadnud, kust saab sealtsamast otse, kuid üksinda pikalt keset loodushäali, oli tarkuse saamiseks ainus mõte tagasi joogilaua juurde jõuda. Vaatan tagantjärele kaardipilti ja lisalõigu pikkuseks oli ligi 1,5 - 2 km. Joogilauadaamid jagasid lahkesti tarkust, et kohe siit hoia vasakule. Tegin nagu öeldud ja uurisin veel siis nn rajamärgistust. Takistuseks ja suunanäitamiseks oli keset metsateed pandud 10 cm paksune vana kasepuujupp, mis pidi teadjamad juhatama kitsale singlirajale. Muid vihjeid ärapäõramiseks ei leidnud. Loomulikult hüppasin metsateel igast puujupist üle... Lollid, kes kasepuukeelt ei tundnud, tegid 3-4 km trahviringi. Kuna olin kindel, et trahviringil muid teeotsi ei olnud ja joogilaua pool ka ühtegi ei olnud, siis võisin eeldada, et ainus valik võiks olla õigeks osutunud. Kulus umbes tund ja singlirada ei edenenud. Jätkus vaid puude kohin, sekka ojade vulisemist, mõni kraaksatus kaugemalt, sood, laudteed, kivid, juurikad, järsud kurvid mändide vahel – lihtsalt üks lõputu matkarada. Nüüd oli väike paanika juba tekkimas, et olen omadega juba teises jooksupooles ja kui kontrollpunkti üles ei leia, siis lõpeb see võistlus siin oravate seltsis. Kunagi enne ei olnud telefoni võistlusrajale kaasa võtnud, kuid seekord võtsin juhuks, kui keegi ajamõõdust peaks nõustamist soovima. Kuugli maps, GPS ja kaugel kosmosepilt korraldaja kodulehelt rajakaardiks andis mõningast julgust, et peaksin siiski vähemalt soovitud sektoris olema. Poole tunni pärast kontrollisin veel. Nüüd näis liikumine kindlam, sest ühtlast metsa eristas üks järve väljaulatuv osa, kus tee pidi ristuma tagasituleva rajaga. Mingit lootust see andis, aga kindel ei olnud muidugi milleski, kui siis ootamatult sai singel läbi, algas suurem kruusatee ning kohe seejärel taaskord rõõmsad inimesed kokakoolatopside ja krõpsupakkidega. Seni, kuni valel rajal lisaloobiga jooksurada täiendasin, olid kõik viimased paksemad ja õblukesemad mööda läinud ja mind täiesti viimaseks jätnud. Nüüd oli 2 km edasi ja sama palju tagasi lõik, mis aitas positsioonist aimu saada. Nüüd tundus, et suudab taaskord ligi km kaupa sõrgisammu teha. Sain viimase lobisevate tüdrukutepaari kätte ja tundus, et nende eesmärk oligi rohkem lobiseda, kui minuga võidelda.

Veelkord sama joogilaud ja siis 3 km kergelt tõusujoones kruusateed, mis lõppes suure maantee ja see viis juba tuttavas suunas. Seal paistis eemal veel üks naisterahvas, kes pikema sõrgi järel ikka kõndimisega ellu püüdis jääda. Kuna nüüd oli asfalt ja laugelt allamäge, kannatas juba pea terves ulatuses pidevat sõrki teha. Siin oli rada vähemalt juba tuttav, suund ja kaugus samuti selge. Poolteist km korralikku tõusu ajamõõdupunkti ja kokakoola juurde ning siis viimane katsumus tõusudel ja laskumistel. Neeme andis veel nõu, et üks jalutaja peaks olema veel püütav ja see 4 km lõik õnnestus läbida 40 minuti asemel nüüd juba 32 minutiga. Jalutajast liikusin rahuliku kindla sammuga peagi mööda ning hetk hiljem tema hingust

enam aimata ei olnud. Kilomeeter enne lõppu kohtasin veel toredat seltskonda, kellel olid tahvlid ees ja ergutasid vist kõiki nimepidi ja tegid pilti – igatahes väga tore. Lõikude kokkuvõte:

0 – 4 km järsud tõusud ja laskumised ebatasasel maastikul (10:23:44)

4 – 8 pidev tõus asfaldil

8 – 10 pidev tõus pilvedes mäeküljel singlirajal

10 – 11 eelmine lõik tagasi

11 – 15 pidev laskumine asfaldil, sama, mis 4 – 8 km, aga tagasisuunal (12:03:44)

15 – 16,5 pikk laskumine asfaldil

16,5 – 17 langev kruusatee

17 – 26 tundmatu singel

26 – 30 edasi-tagasi tasane kruusatee

30 – 33 tõusev kruusatee

33 – 36,5 lauge laskuv maantee

36,5 – 38 pidev korralik tõus asfaltteel (15:53:10)

38 – 42 km järsud tõusud ja laskumised ebatasasel maastikul (16:25:17)

Siit edasi oli veel km+ jagu veel lõpuni ning tore vastuvõtt, videod, pildid, põhjamaised söögid ja kõik see emotsioon, mille nimel aastate viisi vaeva nähakse. Aeg siis 16 ja pool tundi, aga 13. kord kirjas ja on taaskord mille pealt tulemust parandada. Tänukoorem headele sõpradele, kes reisil tuge pakkusid ja korraldajale Robertile, kes kogu tausta korraldas. Uuesti seda ekstreemi ei teeks, aga korra soovitan asjaarmastajatel proovida küll. Edaspidi olen hea meelega raja ääres ajamõõdupuldis või kaamera taga.

Video: <https://www.facebook.com/laponiatriathlon/videos/2067086263531070/>

Finišikaamerate video: <https://www.youtube.com/watch?v=Wehq8F60yi4>